

РЕШЕНИЕ

№ 2600

гр. София, 18.04.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 12.04.2024 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Антоанета Аргирова

ЧЛЕНОВЕ: Петя Стоилова

Анастасия Хитова

при участието на секретаря Макрина Христова и при участието на прокурора Стоян Димитров, като разгледа дело номер **1870** по описа за **2024** година докладвано от съдия Антоанета Аргирова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.208 – чл.228 от Административно-процесуалния кодекс (АПК), вр. чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

С Решение №255 от 15.01.2024 г., постановено по н.адм. дело № 20231110203016/2023 г. по описа на Софийския районен съд, СРС, НО, 134-ти състав е потвърдил Наказателно постановление (НП) № 23-4332-028141/06.01.2023 г., издадено от началника на отдел „Пътна полиция“-Столична дирекция на вътрешните работи (СДВР), в частта, с която на основание чл.53 ЗАНН и чл.174, ал.3, пр.1 Закона за движение по пътищата (ЗДвП), на Т. Е. Д. са наложени: 1) кумулативна санкция: „глоба“ в размер на 2 000 лева и „лишаване от право да управлява МПС за срок от 24 месеца, за нарушение на чл.174, ал.3, пр. 1 ЗДвП; 2) кумулативна санкция: „глоба“ в размер на 2 000 лева и „лишаване от право да управлява МПС за срок от 24 месеца, за нарушение на чл.174, ал.3, пр. 2 ЗДвП и 3) административно наказание „глоба“ в размер на 10,00 лева, на основание чл. 183, ал.1, т. 1, пр. 3 от ЗДвП за нарушение на чл. 100, ал.1, т. 2 от ЗДвП.

В срока и по реда на чл.211, ал.1 от АПК, вр.чл.63в от ЗАНН, решението в потвърдителната му част е оспорено от Т. Е. Д., чрез процесуалния му представител-адв. Г. Х., с искане да бъде отменено, заедно с потвърденото в тази част НП.

Наведените касационни основания са нарушение на закона и за допуснати съществени процесуални нарушения-чл.348, ал.1, т.1 и т.2 от НПК, вр.чл.63 от ЗАНН, аргументирани с доводи, че от въззивна инстанция не били взети предвид направените с жалбата възражения, както и че като час на извършване и за двете нарушения в АУАН бил посочен 21.50 часа. В тази връзка сочи, че еднаква дата и час на двете нарушения по съставите на чл. 174, ал. 3 от ЗДвП нямало как да кореспондира с точната дата и час на извършването им, която според събраните доказателства и доказателствени средства се установява да е на 27.12.2022г., в 21.50 часа, записана в АУАН и 21.15 в НП. По съществуто на спора излага, че неправомерно АНО е наложил наказание за отделните нарушения, като липсвали наложени санкции по алтернативните изпълнителни деяния на чл. 174, ал. 3 от ЗДвП - за отказа на водача да изпълни предписанието за медицинско изследване на концентрацията на алкохол в кръвта му. Счита, че по този начин административнонаказващият орган "смесил" две самостоятелни административни нарушения, като е наложил две административни наказания по чл. 174, ал. 3 от ЗДвП за четири на брой административни нарушения с четири различни изпълнителни деяния по чл. 174, ал. 3 от ЗДвП, без да посочи за кое конкретно нарушение коя санкция се наказва. Заявява искане за присъждане на разноски за две инстанции.

В съдебно заседание пред Административен съд София-град, процесуалният представител на касатора-адв. Х. поддържа жалбата и моли за уважаването ѝ.

Ответникът по касационната жалба не се представлява и не изразява становище по касационната жалба.

Участващият по делото прокурор от Софийска градска прокуратура, дава заключение за неоснователност на касационната жалба.

Съдът, като взе предвид релевираните с жалбата касационни основания по смисъла на чл.348 от НПК и тези, за които следи служебно на основание чл.218, ал.2 от АПК, намира за установено следното:

Касационната жалба е допустима.

Подадена е от лице, легитимирано да обжалва, срещу акт подлежащ на касационен контрол и в законово установения за това преклузивен 14-дневен срок.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

Приетата за установена от СРС фактическа обстановка е, че на 27.12.2022г., Д. управлявал МПС - л.а марка „М.“, модел „Р320ЦЦИ 4 М.“, с рег. [рег.номер на МПС], като се движел по [улица], с посока на движение от [улица]към бул. „Д-р П. Д.“. Около 21:15 часа Д. бил спрян за извършване на полицейска проверка на кръстовището с [улица], срещу магазин „Д.“ от полицейски служител при 09 РУ-СДВР, който извикали за съдействие екип на ОПП-СДВР. При извършена проверка от служители на ОПП, касаторът отказал да му бъде извършена проверка с техническо средство за установяване употребата на алкохол и наркотични вещества и/или техни аналози Алкотест Дрегер 7510 с № 0136, както и с Дръгтест 5000 с № 0016. По време на извършената проверка същият не представил и контролен талон към СУМПС, както и свидетелство за регистрация на МПС, което управлявал. Издаден му е талон за медицинско изследване (Т.) за Военно медицинска академия (ВМА), с № 0151251/27.12.2022г, връчен на нарушителя в 22:30 часа на същата дата, със срок на явяване във ВМА до 45 минути от връчването му на същата дата. Касаторът не е дал кръвна проба. Д. бил отведен в медицинското заведение от служители на МВР. При явяването му във ВМА Д. отново отказал да предостави

биологични проби (кръв и урина) за химико-токсикологично изследване, което било отбелязано в протокол за медицинско изследване и вземане на биологични проби за употреба на алкохол и/или наркотични вещества или техни аналози

За констатираното нарушение, В. З.- мл. автоконтрольор съставил против Т. Е. Д. Акт за установяване на административно нарушение бланков № GA 850579/06.01.2023г., за две нарушения по чл.174, ал.3 ЗДвП. Актът е връчен на Д., който го подписал без възражения.

Въз основа на така съставения АУАН, началникът на ОПП към СДВР, издал Наказателно постановление № 22-4332-028141/06.01.2023г., в частта по т.1 и т.2, с което на Д. са наложени: 1) кумулативна санкция: „глоба“ в размер на 2 000 лева и „лишаване от право да управлява МПС за срок от 24 месеца, за нарушение на чл.174, ал.3, пр. 1 ЗДвП и 2) кумулативна санкция: „глоба“ в размер на 2 000 лева и „лишаване от право да управлява МПС за срок от 24 месеца, за нарушение на чл.174, ал.3, пр. 2 ЗДвП и 3) административно наказание „глоба“ в размер на 10,00 лева за нарушение на чл. 100, ал.1, т. 2 от ЗДвП.

Пред настоящата касационна инстанция не са представени нови писмени доказателства по чл. 219, ал. 1 АПК и АССГ възприема изцяло, съобразно чл. 220 АПК, вр. с чл. 63в ЗАНН, установената от СРС фактическа обстановка. При нейното установяване, решаващият съд не е допуснал съществено процесуално нарушение, свързано с процеса на допускане, събиране и преценка на доказателствените материали по делото или ограничавашо правото на защита на обвиненото в извършеното административно нарушения лице. СРС е събрал всички необходими и възможни за изясняване на делото доказателства и не е допуснал процесуална пасивност в нарушение на задълженията си по чл. 13 и 107, ал.2 и ал. 3 НПК, вр. чл. 84 от ЗАНН. Фактическите констатации на СРС са направени след анализ на събраните по делото доказателства-свидетелските показания, събрани в хода на съдебното следствие и съдържащите се в преписката писмени доказателства, приобщени към доказателствените материали по делото по реда на чл.283 от НПК, вр. чл.84 от ЗАНН. Вътрешното си убеждение съдът е формирал без логически противоречия и без да изкривява техния истински смисъл и значение. Наличната доказателствена маса, е била достатъчна за изграждането на несъмнени и категорични изводи за дейността на Д.. Съгласно чл.189, ал.2 от ЗДвП, редовно съставените актове по този закон имат доказателствена сила до доказване на противното. Така установената от специалния закон доказателствена сила на редовно съставените АУАН, действително не е обвързваща за съда, в съответствие с разпоредбите на чл.14, ал.1, чл.305, ал.3 от НПК, вр.чл.84 от ЗАНН и Постановление №10/1973г., поради което във фазата на съдебно оспорване АУАН се цени наред с всички останали събрани по делото доказателства. При положение, че другите събрани по делото доказателства, не само не внасят съмнение относно описаната в АУАН фактическа обстановка, а напротив - я потвърждават, правилно решаващият съд я е приел за установена по несъмнен и безспорен начин.

Възраженията за допуснати съществени процесуални нарушения са неоснователни. Неизлагането на подробни мотиви по възраженията, изложени в жалбата против НП е нарушение от страна на първоинстанционния съд. Същото обаче е несъществено, доколкото не се е отразило върху крайния извод за законосъобразно провеждане на процедурата по налагане на административно наказание.

НП и АУАН съдържат пълно описание на обстоятелствата, при които е

извършено нарушението, както и изчерпателно описание на самото нарушение. Правилна е преценката на въззивния съд и за спазването на изискванията на чл. 42 и чл. 57 ЗАНН при съставянето на АУАН и издаването на НП, както и на сроковете по чл. 34 ЗАНН. По безспорен начин са посочени елементите от обективната и субективната страна на деянието. Нарушението е формално, като за осъществяването му не е необходимо настъпването на определен противоположен резултат. Налице е пълно съответствие между отразената в АУАН фактическа обстановка и възпроизведената въз основа на цялата административнонаказателна преписка такава в НП.

За осъществяването на административнонаказателния състав по чл.174 ал.3 от ЗДвП е необходимо водачът да откаже да бъде изпробван за употреба на алкохол и наркотични вещества и/или техни аналози едновременно и по двата посочени в чл.174, ал.3 от ЗДвП начина, подробно регламентирани в Наредба № 1 от 19.07.2017 г. за реда за установяване концентрацията на алкохол в кръвта и/или употребата на наркотични вещества или техни аналози. Тези два релевантни отказа са обективирани, посочени и приети за доказани от въззивната инстанция: както отказът да бъде изпробван за употреба на алкохол и наркотични вещества или техните аналози с техническо средство - посочени в АУАН, конкретизирани като тип и номер, така и отказът за даване на проба кръв, което е неизпълнение на предписание за медицинско изследване (по смисъла на чл.174 ал.3 от ЗДвП) от касатора.

Установената фактическа обстановка осъществява от обективна и субективна страна нарушението по чл. 174, ал.3 от ЗДвП, предмет на административно-наказателното обвинение. Касаторът е управлявал МПС и към момента на поканата да бъде проверен с техническо средство за употреба на алкохол и наркотични вещества и/или техните аналози, същият е притежавал качеството „водач на МПС“. Д. е поканен да бъде изпробван за употреба с технически средства, но е отказал. Не е изпълнил и предписанието за медицинско изследване на кръвта му, като се е явил в лечебното заведение, но е отказал даване на кръвна проба.

Неоснователни са и възраженията на касатора, че АНО е наложил две административни наказания по чл. 174, ал. 3 от ЗДвП за четири на брой административни нарушения с четири различни изпълнителния деяния по чл. 174, ал. 3 от ЗДвП, без да посочи за кое конкретно нарушение коя санкция се наказва. От обективна страна съставът на административното нарушение по чл. 174, ал. 3 от ЗДвП визира два вида откази - за извършване на проверка за наличие на алкохол и за извършване на проверка за наличие на наркотици в кръвта. Съгласно дадените разрешения по приложението на чл. 174, ал. 3 от ЗДвП в Тълкувателно решение № 13 от 20.12.2021 г. на ВАС по т. д. № 1/2021 г., ОСС, I и II колегия за нормативно установения ред за установяване концентрацията на алкохол в кръвта и/или употребата на наркотични вещества или техни аналози в Наредба № 1 от 19.07.2017 г. (Наредбата), всяка от проверките за наличие на алкохол и/или наркотици в кръвта има самостоятелен характер и предмет, тъй като двете проверки се осъществяват посредством използването на различни устройства и изследвания, като различно е отношението на дееца към всеки от отказите, което ги различава и от субективна страна – „деецът взема отделно решение за всеки отказ и преследва различни, макар и сходни цели, доколкото доказаната употреба на наркотично вещество при доказан прък умисъл винаги ще доведе до ангажиране на наказателната му отговорност“.

Нормата на чл. 174, ал. 3 от ЗДвП предвижда две форми на изпълнително

деяние – отказ за извършване на проверка и изпълнение на предписание на контролния орган, които могат да бъдат съотнесени както спрямо проверката за употреба и концентрация на алкохол в кръвта, така и спрямо тази за употреба на наркотични вещества или техни аналози. Касае се за предприемане от страна на водачите на МПС, трамвай или самоходна машина, на активни действия, свързани със задължението им да бъдат проверени за наличието и концентрацията на алкохол в кръвта и/или във връзка с установяване наличието на наркотични вещества или техни аналози. Така в чл. 174, ал. 3 от ЗДвП са инкорпорирани различните способы за установяване употребата и концентрацията на алкохол в кръвта - изпробване с техническо средство или чрез изследване с доказателствен анализатор, респ. чрез медицинско изследване и вземане на биологични проби за химическо лабораторно изследване, като не са налице отделни състави на административни нарушения. В този смисъл е неправилно тълкуването на разпоредбата от касатора, доколкото в чл. 1, ал. 3 от Наредбата, са нормативно уредени различните начини за установяване на концентрацията на алкохол в кръвта и/или употребата на наркотични вещества или техни аналози, а именно чрез използването на технически средства, тестове, медицински, химически или химико-токсикологични изследвания. При извършването на проверка на място от контролните органи концентрацията на алкохол в кръвта се установява с техническо средство, ал. 3 от Наредбата, а при отказ от извършване на проверка с техническо средство установяването на концентрацията на алкохол в кръвта се извършва с доказателствен анализатор, показващ концентрацията на алкохол в кръвта чрез измерването му в издишания въздух и отчитащ съдържанието на алкохол в горните дихателни пътища (доказателствен анализатор) или с медицинско и химическо лабораторно изследване - За, т. 1 от Наредбата. Т.е. касае се за нормативно регламентирана възможност едно лице, в качеството си на „водач“ на МПС, трамвай или самоходна машина да бъде проверено за наличието на алкохол и/или на наркотични вещества и техните аналози в организма му чрез различни способы.

За да бъде обаче налице отказ по смисъла на чл. 174, ал. 3 от ЗДвП, за който водачът да бъде санкциониран, следва да не е бил успешно приложен който и да било от алтернативните способы за установяване на концентрацията на алкохол в кръвта на същия. Това следва пряко от чл. 6, ал. 4 и ал. 9 от Наредбата, в които разпоредби е предвидено, че при отказ на водача да избере дали изследването да се извърши чрез доказателствен анализатор или с медицинско и химическо лабораторно изследване, при отказ да подпише или да получи талона за изследване, при неявяване в определения срок на посоченото място или при отказ за изследване с доказателствен анализатор и/или за даване на проби за изследване, то концентрацията на алкохол или наркотични вещества ли техните аналози в кръвта му се установява въз основа на показанията на техническото средство. Същевременно обаче, както е и в настоящия случай, водачът е отказал проверка с техническо средство, както и не е изпълнил предписание на служителите на МВР да бъде проверен посредством останалите способы за установяване на концентрацията на алкохол в кръвта му, с което водачът е осъществил двата състава на чл. 174, ал. 3 от ЗДвП при двете форми на изпълнително деяние – отказ за извършване на проверка и изпълнение на предписание на контролния орган. Следователно като е описал нарушението в обстоятелствената част на АУАН и на наказателното постановление като отказ за извършване на проверка за наличие на алкохол и/или на наркотични вещества и техните аналози, изброявайки

всички способи за установяване на концентрацията на алкохол и/или на наркотични вещества и техните аналози, административнонаказващият орган е спазил закона.

За извършените нарушения са наложени предвидените за тях кумулативно определени административни наказания и във фиксирания от закона размер - „глоба“, в размер на 2000 лева и „лишаване от право да управлява МПС“ за срок от 24 месеца.

Относно третото санкционирано нарушение - по чл. 100, ал. 1, т. 2 от ЗДвП, а именно, че Д. не е носил свидетелство за регистрация на МПС, което управлява, същото се явява доказано. По делото не са събрани доказателства, оборващи установеното в НП, че свидетелството за регистрация на МПС не е представено в момента на проверката. Като е управлявал МПС без да носи свидетелство за регистрация на МПС, което управлява, касаторът е нарушил задължението си по чл. 100, ал. 1, т. 2 от ЗДвП и правилно е наказан на основание чл. 183, ал. 1, т. 1, пр.3 от ЗДвП - със санкцията предвидена в закона.

С оглед гореизложеното и поради липсата на релевираните с жалбата касационни основания на чл. 63в от ЗАНН във връзка с чл. 348 от Наказателно-процесуалния кодекс, съдът констатира, че касационната жалба следва да бъде отхвърлена като неоснователна, а постановеното въззивно съдебно решение – оставено в сила.

Воден от изложеното и на основание чл. 221, ал. 2, предл. 1 от АПК, вр. чл. 63в от ЗАНН, Административен съд София - град, X. касационен състав

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение №255 от 15.01.2024 г., постановено по н.а.х. дело № 20231110203016/2023 г., по описа на Софийския районен съд.

Решението е окончателно и не може да бъде обжалвано и/или протестирано.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ:1.

2.